

[N. Chr. Christensen.]

kan give grundlag for den betragtning, at rigsdagsbeslutningen for 2½ år siden er taget med tilsidesættelse af en sagkyndig indstilling. Efter min opfattelse har den afsluttede grundige udvalgsbehandling ikke ændret dette billede, og jeg nærer tvivl om, at det ærede medlem hr. Fibiger, som jo ikke kunne forstå, at ikke alle nu bøjede sig ind under den visdom, som han har givet udtryk for i denne sag, blev overbevist i udvalget om, at der var sket noget ganske nyt og epokegørende.

Udvalgets andet store mindretal har da heller ikke turdet gå ind for, at Brønderslev skal berøves hospitalet, men man siger nok så uskyldigt: lad os underkaste problemet en ny undersøgelse; det kan gøres så hurtigt, at vi har samvittigheden i orden. Sådan tale gør naturligvis altid en vis virkning, for alle i dette høje ting vil gerne have et samvittighedsfuldt arbejde udført og vil også gerne lytte til sagkundskaben og til saglige hensyn. Om denne rent elementære indstilling overfor rigsdagens arbejde og ansvar er der ingen uenighed. Uenigheden opstår først, når man skal til at bedømme, hvad der er sagligt, og hvad der kan forsvares. Det ærede medlem hr. Fibiger mener ikke, at der kan ske noget ved udsættelsen, når blot der handles hurtigt. Jeg minder om, at det ærede medlem mente, at den udvalgsbehandling, som nu er afsluttet, kunne sluttes på en uge. Den tog 2 måneder. Hvis den tidligere trufne rigsdagsbeslutning skal sættes ud af kraft, kan Nordjylland være ganske sikker på, at det ærede medlem hr. Fibigers forudsigelse om hurtig behandling vil blive af samme saglige karakter, som forudsigelsen af udvalgsbehandlingen var. Det, som det ærede medlem hr. Fibiger og andre forudsiger kan bringes til afslutning indenfor kortere tid, vil tage lang tid, for nu drejer det sig ikke mere, således som tilfældet var, da denne debat blev rejst, om en eventuel flytning, men det drejer sig om en helt ny bedømmelse, om formen for sindssygehospitalet, nemlig den, der angives efter trestrengede retningslinier: specialafdelinger i Aalborg og Hjørring og et stort plejehjem for de mest alvorlige tilfælde i Brønderslev. Tanken herom er udkastet af overlæge Clemmesen og grebet af 7 af udvalgets medlemmer, der dermed forlader det oprindelige standpunkt om flytning af hele hospitalet.

Må jeg i denne forbindelse spørge: Hvad bliver der tilbage af det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensens argumentation om, at

der skal være dagligt samarbejde mellem lægerne på specialafdelingerne, som et centralsygehus omfatter? Det kan jo slet ikke opnås, når hospitalet tredeles med afdelinger i tre forskellige byer som nævnt i ændringsforslaget. Mon det dog ikke var bedre, at et samlet sindssygehospital ligger midt imellem de to store byer, ca. 20 km fra hver, hvor man netop kan få de specialister, der er brug for i de ganske særlige tilfælde?

Af det materiale, udvalget har fået, fremgår det til støtte netop for denne betragtning, at et af de sindssygehospitaler, der ikke har direkte tilknytning til et centralsygehus eller er nært beliggende ved et sådant, har de allerfleste specialbehandlinger. Det godtgøres endvidere, at helbredelsesprocenten ikke er mindre på et sådant sindssygehospital end på de hospitaler, der ligger op ad et centralsygehus.

Skal tanken om et tredelt hospital tages op til en virkelig undersøgelse, så må undersøgelsen omfatte den udvikling, der er i gang indenfor psykiatrien, og som har været omtalt i forskellige betænkninger og lægelige tidsskrifter, og en sådan undersøgelse kan naturligvis kun foretages af en sagkyndig kommission. Jeg henviser her til hr. Brøchner-Mortensens udtalelse om, at neurosebehandling ikke tidligere har været inddraget under den offentlige sundhedspleje, altså under det almindelige hospitalsvæsen, og at der ikke hersker enighed om betimeligheden af, at en sådan inddragelse finder sted. Derfor må det ærede medlem hr. Fibiger og andre gøre sig klart, at medens de lærde strides herom eller søger frem mod afklaring af spørgsmålet, må Nordjylland vente. Jeg spørger: Er det forsvarligt overfor beboerne, især i Hjørring og Thisted amter, hvor en befolkning på over 200 000 indbyggere har et udækket behov på dette særlig ømtålige område, der ganske rigtigt, som det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen sagde, omfatter nogle af vore ulykkeligst stillede medborgere? Det gælder jo ikke alene de syge, men måske nok så meget de hjem, som de syge udgår fra.

Jeg advarer imod, at de ærede medlemmer, der har et andet syn på sagen end vi, forpagter sagligheden; det har de ikke nogen som helst ret til at gøre. Men naturligvis kan man opstille spørgsmålet, om der da slet intet nyt er fremkommet under denne udvalgsbehandling, noget, der kan omstyrte det, som tidligere er besluttet, og derfor kan danne grundlag for en ny bedømmelse af sagen. Jeg afviser ikke en sådan betragtning. Men for os er det nye, som er fremkom-